

Una detenció entre tantes

written by Juli Cuéllar | 3 de desembre de 2019

El 14 d'octubre de 2019 milers de persones ens vam manifestar als carrers de tot Catalunya per expressar el nostre rebuig a la sentència del Tribunal Suprem contra set membres del govern legítim de Catalunya i contra els presidents d'Òmnium Cultural i de l'Assemblea Nacional Catalana.

Des de primera hora del matí d'aquell dia, de forma espontània i igual que succeïa a molts indrets del país, centenars de persones van participar en un tall de trànsit a l'avinguda del Maresme davant de l'estació de trens de Mataró. Aquesta mobilització va transcórrer de forma pacífica i sense cap incident fins que a les 17 hores de la tarda van comparèixer unitats de l'ARRO del Cos de Mossos d'Esquadra. Ningú sap perquè van venir una hora i mitja abans de la manifestació que havia convocat el CDR a l'estació per rebutjar la sentència del TS i exigir la llibertat dels presos polítics, acte en el qual havia decidit d'acudir.

Vint minuts abans de l'inici de la manifestació, els agents de l'ARRO van dispersar a cops de porra les persones concentrades a la cantonada amb el carrer Lepant. Vaig rebre diversos cops i vaig recular de forma tranquil·la per la carretera direcció Girona i, abans d'arribar a l'alçada de l'edifici de la històrica cooperativa del Cafè de Mar, un grup d'agents de l'ARRO, sense cap paraula, se'm van abraonar per l'esquena i em van reduir a cops al voral del carrer. Tot va ser molt ràpid i inesperat, no vaig tenir temps a reaccionar. En aquell moment només sentia un dolor intens al meu genoll dret ocasionat per les botes dels policies. Un mosso em va posar el genoll fortament sobre el meu cap per immobilitzar-me. Quan el va treure vaig voler dialogar amb ell. La seva resposta a la meva invitació de diàleg va ser clara: em va agafar pel coll pressionant-me fortament la musculatura perquè caigués desplomant a terra. Llavors va venir un altre mosso i em van

emmanillar sense que jo oferís resistència, i se'm van endur a empentes i rodolons fent-me ensopegar diversos cops perquè amb prou feines podia coordinar les meves passes. Tot va ocórrer sota la mirada indignada de desenes de persones. Hi ha molts testimonis gràfics de tota la seqüència, des del primer moment quan ens van pegar amb la porra fins a la meva entrada al furgó policial.

Abans d'entrar a la furgoneta em van prendre la ronyonera, el mòbil i la cartera, i quan els vaig demanar que no remenessin les meves coses em van dir que no tenia dret a exigir res perquè estava detingut. Vaig romandre emmanillat i vaig tenir el genoll d'un policia a l'esquena durant tot el trajecte en furgoneta fins a la comissaria de Mataró. Mentalment vaig desconnectar. Al pàrquing de la comissaria em van tenir una estona emmanillat i de cara a la paret. En canvi, quan vaig passar a l'interior de les dependències de la comissaria, l'actitud dels Mossos considero que sí que va ser correcta.

Gràcies a l'assistència lletrada de l'Associació de Juristes pels Drets Humans del Maresme, a quarts de deu de la nit em van deixar en llibertat amb càrrecs. Em feia molt de mal l'esquena, el costat esquerre de les costelles i el genoll dret i coixejava. Després del reconeixement del servei d'ambulància desplaçat a la comissaria, vaig anar a l'hospital de Mataró on van descartar que tingués cap os trencat i van donar compte dels cops visibles. Fins a les dues de la matinada no vaig arribar a casa. L'endemà no em vaig veure en cor d'anar a treballar i vaig aprofitar per presentar una denúncia per lesions i per vulneració dels meus drets fonamentals contra els agents dels Mossos responsables de la meva detenció.

Convocatòria de suport a en Juli Cuéllar

Encara em costa d'entendre perquè em van detenir i perquè ho van fer amb tanta violència. Vull pensar que va ser l'atzar i que tothom està exposat davant de la violència policial. Però gairebé tothom em diu que van anar directament cap a mi perquè sóc una persona signficada de la CUP a Mataró o perquè aquell dia duia una samarreta que posava *Independència*.

Sigui com sigui, les imatges de la meva detenció van escampar-se ràpidament per les xarxes i molts mitjans de comunicació se'n van fer ressò i n'hi va haver alguns que les van aprofitar per criminalitzar les mobilitzacions i els manifestants independentistes, presentant-nos com una minoria violenta.

En els dies següents a la meva detenció, els cops i la tensió emocional se'm van manifestar en forma de blaus i d'una contractura cervical molt dolorosa. Vaig estar dos dies de baixa mèdica i molt commocionant davant de l'escalada repressiva, la brutalitat de les actuacions policials i, sobretot, davant la postura insensible i repressora dels governs espanyol i català.

Des del primer moment, la solidaritat i el suport de la gent

han estat els factors indispensables que m'han ajudat a refer-me emocionalment. A totes aquestes persones els estic infinitament agraït. Per contra, hi ha silencis que m'han fet evident que la repressió també compta amb la complicitat de moltes persones, algunes de les quals considerava properes i que ara sé que són insensibles al dolor que provoca la repressió i que fins i tot aplaudeixen les actuacions policials i la regressió de drets democràtics i llibertats fonamentals que patim.

El meu cas no és excepcional, sinó que s'emmarca en un context repressiu que cerca criminalitzar, dividir i arraconar l'independentisme català com a una opció política vàlida. En aquest sentit, cal tenir molt en compte l'informe *Dret de manifestació i paper dels cossos policials en les mobilitzacions posteriors a la Sentència 459/2019*, emès pel Síndic de Greuges, que alerta sobre l'actuació policial indiscriminada entre els dies 13 i 27 d'octubre, que va derivar en més d'un centenar de persones detingudes, una tercera part de les quals van ser enviades directament a presó.

D'acord amb l'organització antirepressiva Alerta Solidària, la nostra millor arma és la solidaritat; perquè només amb la mobilització solidària podrem vèncer el discurs de la mentida, la censura i la por, i tombar la repressió que imposen els aparells de dominació de l'Estat espanyol (policia, tribunals i mitjans de comunicació). Tinguem-ho clar, la repressió és inherent a la lluita i ara em toca a mi, però demà serà algú altre qui requerirà el nostre suport.

Per tot plegat, compto amb vosaltres aquest dimarts 3 de desembre a les dotze del migdia, que és quan he de comparèixer al Jutjat de Mataró per prestar declaració davant dels càrrecs de desobediència, atemptat contra l'autoritat amb resultat de lesions i aldarulls públics que m'imputen els agents que em van detenir.

Salut i visca la terra!